

meradvokat Winther ved denne ny Utilbørighed, hvorved han ganske vist kan opnaa at springe fra det hele og vaske sine Hænder, at dække de tidligere Mangler paa Paapasselighed.

Til Bevis herfor maa nu tjene, at Kreditorerne — og det vidste Advokat Winther — med Fornøjelse vilde nøjes med 33 pCt. af deres Fordringer; de forlange dem ikke en Gang kontant, nej, de ville nøjes med at faa en Garanti for dem. Blot der altsaa siges til dem, at en eller anden pæn Mand, f. Eks. Hr. Kammeradvokaten, vil garantere 33 pCt. af deres Fordringer, ere de tilfredse. Jeg forstaaer ikke, at Kammeradvokat Winther viger tilbage for den Forretning at overtage Fordringerne. Han behøver ikke at betale Kreditorerne straks, men blot at garantere, at han vil betale dem til en eller anden senere Tid. Han har jo selv med sit Navns Underskrift garanteret, at der er 112 Kr. for hvert 100 Kr., der skyldes bort, saa det maa jo være en fin Forretning at købe Fordringerne for 33 pCt., naar der er Dækning for 112. Det er mere end en 40 pCts. Forretning, og jeg kan ikke forstaa, at han gaar af Vejen for den. Nej, mine Herrer, han vil ikke købe Fordringerne for en Trediedel af Paaalydende, thi der synes virkelig at herske den Mening indenfor Bestyrelsen, at Aktiverne ikke garantere en saa stor Kreditorvidende.

Der er vekslet adskillige Skrivelser mellem Kreditorerne og f. Eks. en af Bestyrelsens Sagførere, en Overretssagfører Skibsted, og af en af dem fremgaar det, at „for Kreditorerne staaer Valget derfor imellem at tiltræde det ny Selskab“, som jeg i Parentes siger vilde være en Utilbørighed, „eller at se det gamle Selskab gaa fallit, hvorved Dividenden vil blive meget ringe“, og 2 Dage efter, den 18. Oktober, hedder det, at de Kreditorer, som ikke ville gaa med til et saadant Selskab, som ikke ville lægge deres gode, agtede, borgerlige Navne over i et saadant Selskab, kunne nok blive udløste, men kun, hvis der er Tale om et mindre Beløb. Og man kan ikke give dem mere, end hvad der kan ventes at komme ud af en Fallit, altsaa ikke 33 pCt., som de ville nøjes med, og neppe en Gang 15 à 20 pCt., som tidligere har været nævnt, men formentlig 10 à 12 pCt. i det højeste. Jeg antager, at Overretssagfører Skibsted er autoriseret til at skrive paa Bestyrelsens Vegne til Aktionærene, ellers kan jeg ikke forstaa dette Brevs Tilstedeværelse.

Med andre Ord, mine Herrer, vi have her Bestyrelsens egen Dom for, at der højst bliver 10—12 pCt. til Kreditorerne.

Skal jeg altsaa sammenfatte de forskellige Regnskaber, sammenholdte med Hr. Skibsteds Breve, ville De se, det staaer saaledes: 1. Januar 1906 til helt ind i 1907 har Kammeradvokat Winther garanteret, at der er 125 pCt. til Aktionærene og 100 pCt. til Kreditorerne, i Juni 1907 garanterer han 40 pCt. til Aktionærene, men stadig 100 pCt. til Kreditorerne, i September 1907 garanterer han 12 pCt. til Aktionærene og 100 pCt. til Kreditorerne, men det faktiske Forhold maa ifølge Brevet af 18. Oktober være: intet til Aktionærene og 12 pCt. til Kreditorerne. Det er paa dette Bevis, mine Herrer, paa dette Regnskab, at Højesteretssagføreren i „Berlingske Tidende“ den 21. og 24. Oktober hævder, at han ikke ser, hvorledes Kreditorerne skulle angribe Regnskabet, da der jo er fuld Dækning for hele Beløbet.

Jeg skal nu ikke undersøge her, med hvilken Grad af Bevidsthed Højesteretssagføreren udsender disse Regnskaber og underskriver disse Artikler, som i hvert Fald indeholde vitterlige Urigtigheder, som kun kunne tjene til at vildlede Kreditorerne og vildlede eventuelle Aktietegnere i et nyt Selskab.

Jeg har kun dokumenteret her. Mere og andet har jeg ikke villet. Jeg har villet glide let hen over Fortiden. Jeg gentager: Lad de døde hvile i Fred, og jeg kan for saa vidt sige, at det er smukt, naar Kammeradvokat Winther rejser et helt Mausoleum paa afdøde Oscar Køhlers Grav. Det vidner om gode Egenskaber. Jeg kan godt lide, at man vil dække de døde, men jeg kan ikke lide, at man giver de døde Skylden og derefter dækker sig bag de døde. Derfor er jeg fremkommen med denne Dokumentation — der har været noget tør, det vil jeg indrømme —, en Dokumentation, som jeg vil bede den højtærede Finansminister gennemlæse. Jeg skal give ham de fornødne Bilag og haaber da, at han saa vil overveje, om virkelig den Mand vedblivende kan være Kammeradvokat, Regeringens Advokat, advocatus regius. For mig staaer det saaledes, at man er nødt til at spørge: Har han virkelig den Dygtighed, den Paalidelighed, som er nødvendig; kan man i fuldt Maal i offentlige Sager stole paa hans Navn og Ord herefter?

Der er to Grunde, hvorfor jeg har taget denne Sag op; den har ikke haft no-